

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNGIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

El Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. » 2 »
 Extranjer y
 Ultramar. » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Carrer de las Cabras, 13, segón.
 Bussó á la escala. Despatx: de 12 á 2.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . 0'10 Ptas.
 » atrassat. . . 0'15 »
 » » pera
 los no suscrits. . . 0'20 »

AVIS

Tots los senyors que vulguin la comedia *La dona y la baylerina* enquadernada, poden passar á verificar lo cambi en nostra Administració: Cabras, 13, 2.^{on}, 1.ª, durant las horas de despatx. Entregant tots los folletins (en bon estat) y la quantitat de quinze cén-tims de pesseta rebrán al acte lo tomo *La dona y la baylerina* enquadernat.

Las cubertas son gratis y al que li convingan se li entregarán en la forma de costúm.

Aixís mateix s' entregará un exemplar del drama en un acte y en vers, de D. Simon Alsina y Clos, *Lo Deber*, en nostra Administració ó en la impremta d' aquest periódich, Muntaner, 10, baix la entrega d' un ral y la exhibició de las cubertas del present número.

JOCHS FLORALS

EN la gran sala de Llotja y á quarts de quatre de la tarde va celebrarse la xxxv festa dels *Jochs Florals*, que era á la vegada la del quint centenari de la seva importació á Barcelona.

Ocuparen la presidencia los mantenedors presidits per lo Ilustrissim Sr. Bisbe de Vich, y se

sentaren en lloch de distinció las primeras autoritats de Barcelona.

Lo Sr. Governador declará oberta la reunió y ho feu en idioma catalá.

Lo president del Consistori llegí son discurs que fou aplaudit en gran per sas manifestacions regionalistas.

Lo poeta provensal Mr. F. Gras pronunciá una magnifica oració en sa llengua nativa, parlant, digné ell, en nom de la Fransa catalana, agradant extremadament al públich.

Lo Sr. Puig, secretari del Consistori, llegí la memoria reglamentaria y lo fallo del Jurat.

La flor natural va guanyarla D. Ferran Agulló per sa poesia *L' aixut*, nombrant reina de la festa á la Srta. Maria Goval, qui passá á ocupar lo lloch d' honor.

Lo primer accéssit va obtenirlo lo mateix senyo Agulló, y lo segon donya Agnés Armengol de Badia.

De l' englatina d' or ne resultá guanyadora la poesia *Lo somni de Fivaller* original del ja dit Sr. Agulló. Corresponent lo primer accéssit á la poesia *La creu de Matagalls* de autor anónim, y lo segon á la poesia provensal *La cantsum de la comteso* de Mr. Rescur.

No s' adjudicá lo premi de la Viola d' or obtenint accéssits las composicions *La cort d' Eva*, de Torres y Reyetó y *Lo Rajoler*, de Valls y Vicens

Dels premis extraordinaris sols foren adjudicats los dos següents:

Lo del «Centre Escolar Catalanista» al Rnt. don Joseph Torras y Bages per son trevall en prosa *Consideracions sociológicas sobre 'l regionalis-*

me. Y D. Ramon N. Comas obtingué 'l premi ofert per l' Ajuntament de Reus.

D. Ferrán Agulló fou proclamat *Mestre en Gay Saber* per haver obtingut los premis reglamentaris.

Lo senyor Verdaguer y Callis doná lectura al discurs de gracias per D. Alfred Brañas, que si-gué molt aplaudit per la concurrència.

Lo Capitá General doná repetidas mostrás de disgust en vers la Festa que presenciava promoventse pèr aquest motiu alguna confusió ab erits de ¡Visca Catalunya! y retirantse lo general Martínez Campos visiblement contrariat.

Si 'ls Consistoris que d' alguns anys ensá comportan lo desmoronament de l' hermosa institució dels Jochs Florals desconeixent l' objecte que ells tenen dintre del renaixement literari catalá, no permetessin la vulneració dels Estatuts, consentint en convertir en cáteira de propaganda política una festa que deu esser exclusivament poética, no 's tindrian de lamentar los incidents desagradables com lo succehit ab la primera autoritat militar de Catalunya, y del qual s' ha ocupat casi tota la premsa local.

Las cosas deuen ferse ab lo cap alt y ja que 's volen dir en la festivitát anyal de las lletras catalanas cosas pera las que los *Jochs* actuals no son creats, ha de comensarse per reformar la ley fonamental de la institució y no convidar luego al acte de la festa á autoritats que son representació del sistema centralisador que governa Espanya, sistema del qual es manifestament contrari lo moviment polítich regionalista que informa avuy lo renaixement de las petitas pátrias.

J. S.

LAS FESTAS DEL CENTENARI.—Comedia en un acte, original de D. A. Saltiveri. Estrenada la nit del 6 del corrent en lo Teatro Novetats.

Lo títol que porta aquesta pessa la perjudica en gran manera per lo poch justificat, per quin motiu l' espectador reb lo consegüent desengany al trovarhi la mateixa relació que la d' un ou ab una castanya.

Per altre part, si be l' argument recorda al de moltas produccions, está portat ab facilitat, campejanthi abundancia d' acudits que conseqüeixen sóvint excitar la rialla del públich.

Lo desempenyo regular, lo Sr. Odena exajerat com de costum.

X

LO DEBER.—Drama en un acte y en vers, original de D. Simon Alsina y Clos, estrenat en lo teatro Romea la nit del 8 del corrent.

D' episodi dramátich pot calificarse aquesta producció En ella l' acció, una acció altament dramática é interessant, está tan sols esbossada y aixó potser la desmereix en algo, donchs en aquell argument hi ha materia pera construhir tot un drama. La obra es de costums militars. Se tracta de un oficial del exércit que á causa d' haverse sublevat, ha de ser jutjat pel concell de guerra, 'l que 'l condemnará segurament á mort. La esposa del reo 's presenta al general á implorarli 'l perdó del seu espós. En lo cor del general s' entaula una lluyta entre 'ls sentiments humanitaris del home que voldria perdonar y 'l deber del militar que l' obliga á acatar la disciplina y castigar al culpable. Vejent la esposa del reo estrellarse tots los seus afanys, se descubreix lo rostre y diu:—Y are 'l perdonarás?—Maria! exclama 'l general. Al reconeixela, reviu en lo cor d' ell l' amor qu' en altre temps havia sentit per aquella dona y en un moment d' arrebató imposa com á condició pera salvar al reo, l' amor de Maria. Aquesta rebutja ab horror tal imposició y prefereix veure morir al seu espós y penar ella tota la vida, primer que deshonorarse.

Tal es, somerament descrit, l' argument que 's desarrolla en *Lo Deber*. En ell, com deixém consignat y com segurament haurán pogut apreciar los lectors, hi palpita una acció interessant que logra comoure al espectador, qualitat essencial á que deu aspirar tota obra dramática.

La producció que 'ns ocupa está notablement verificada, trovantse 'l diálech esmaltat de brillants pensaments que aumentan lo mérit de la obra.

La execució no passá de regular, distingintse, no obstant, l' actriu donya Pilar Clemente que doná al seu paper lo degut relléu.

M.

LA GUARDIOLA

La ignocenteta Rosó,
tendre capoll per ser rosá.
cada diumenge ab plaher
posava en una guardiola,
lo quartet que, per passar
la festa més alegroya,
li dava plena de goig
la seva mare amorosa.

Puig se volia comprar
una nina molt bufona,
ab los quartos recullits
cada festa... Ah, pera 'l pobre
no hi ha riquesa més gran,
com l' estalvi que arrecona.

Mes, un jorn per cruel dissort,
lo bon pare de la Rosa,
trevallant honradament
en cer'a fábrika, 'l pobre,

va pendre mhl quan l' encis
trovava en sa filla hermosa...

Per lliurar-lo de la mort
la seva afligida esposa,
va cercar tots los remeys,
va implorar-ne per almoyna
recursos entre 'ls vehins
com ella' també molt pobres,
y fins s' ho va empenyar tot
ans que caure en la deshonra.

Veyent l' imminent perill
del seu espós aytal dona
y pensant que la Rosó
tenia certa guardiola
tota plena de diners,
de trencarla 's va resoldre.

—La meva filla, ab quin dol
plorará... es la seva joya.
Deu meu, no la puch obrir;
m' apar que per cruel ansioxa
vagi á parti lo seu cor.—
La mare exclamá plorosa
ab la guardiola á las mans,
pero á la fi la va rompre,
quedantse tots los diners,
tot lo tresor de la Rosa.

Al jorn següent va mirá
la Roseta la guardiola
y al véurela sens quartets
feta á trossos y en desordre:
—¡Lladres! ¡lladros!—va eridar.
—¡Mare meva! vina... corra...
M' han robat per no comprá
aquella nina tan grossa.

Al sentir-la parlá aixis,
la seva mare plorosa,
—No ploris, filla,—digué.
—No ploris, filleta. Escolta:
Pel teu pare 'l diné hi prés
que tu guardavas cofoya...
Prega per ell que va al cel;
encomanal á la Gloria,
agenóllat per resá

y plora, Roseta plora.—
—Pare meu, pare volgut,—
va di ab veu esglayadora:
—Per salvarte hauria dat
lo cor junt ab la guardiola.—

IGNASI IGLESIAS

tro del Prado, posá 'l mateix dia la bonica comedia en
tres actes *Lo joch dels disbarats*, sent molt aplaudits al-
guns aficionats que hi van pendre part, tenint que repe-
tir algunas escenas per lo ben executadas. Posá fi á la
funció lo bonich sainete *Las bodas d' en Cirilo* que va
ser molt aplaudit.

J. S.

ESPARRAGUERA.—Diumenge 7 del corrent, tingué
lloch en la Societat «Centro La Sempreviva» ab molt po-
ca concurrencia, una funció pública ab entrada, repre-
sentantse 'l drama *Las joyas de la Roser* y la pessa
La teia gallinaire, havent tingut lo primer un desempe-
nyo bastant regular; no aixis la segona que ho va ésser
ab fredor, sens dupte á consecuencia de haver tingut
presició de cambiá la que venia anunciada en programa,
que era *Cassar al vol*, per indisposició repentina d' un
aficionat dels qu' hi prenian part.

F. B.

MANRESA.—En l' Ateneo Obrer lo dia 7 se posá en
escena lo drama en tres actes *Un Manresa del any vuit*,
obtenint molts aplausos tots los aficionats.

Per lo Teatro Conservatori ha quedat contractada la
companyia que actua en lo teatro Novetats d' aqueixa
capital.

V. A.

IMALVINATJE QUI T' ESTIMA!

A pesar de que no 'm vols
per marit, com solícito
ja fa temps, m' importa un pito
sentir-me dir naps ó cols
perque t' estimó. Tan sols,
ab un xich de ton amor
que 'm donguessis per favor
m' aconsolo, bella Quima.
Mes si fas com sempre 'l sort...
¡Malvinatje qui t' estima!

¿Que soch tonto? Prou; no ho nego;
jo mateix m' ho reconech.
Fins á mes de tonto, crech
que per tu Quima, soch cego,
per que de genolls te prego
com aquell que va á captar
ton amor que no 'm vols dar.
Mes per 'xó no 'm desanima
ton desdeny, si puch eridar:
¡Malvinatje qui t' estima!

Jo ja sé que tens lo cor
igual que 'l marbre insensible.
Jo ja sé qu' es impossible
que la neu dongui calor.
Mes per 'xó sens cap temor
sufriré tan grós torment
y veuré gens impacient
com la cara se m' aprima
de seguir sempre dihent:
¡Malvinatje qui t' estima!

Jo 't veuré per l' encontrada
passejant per mon dol greu,
ab un altre rival meu
de son bras ab goig penjada.
Y quan siguis ja casada
te recordarás de mi,
puig acabaré 'l pati
ja que tot se m' escatima
y diré fins á morí
¡Malvinatje qui t' estima!

LLUIS SALVADOR

SITJES.—Teatro del Retiro. La companyia d' aficio-
nats de dit teatro, diumenge passat posá en escena las
comedias en un acte *Café y copa*, *Lo diari ho porta* y
Los cantis de Vilafranca. Debutá la simpática senyoreta
Marsal obtenint molts aplausos, com també los demés
aficionats. La companyia Artística que actua en lo tea-

LOS QUE TORNAN

RA que ja hi sopat, ab la mateixa ó major satisfacció que l'acaudalat que gosa d'un benestar envejable, m'arreglaré una mica ab la dignitat y *prossopopeya* propia d'un obrer que ha cobrat la setmanada y, ah, saláu... cap á veure á la meva estimada Cinteta, l'àngel dels meus amors y de la meva felicitat.— Aixís parlava en Miquel dissapte cap al tart després de haver sopat boy fumantse un cigarret, quinas boyrinas de fum contemplava com se enlayravan espiralantse pel reduhit menjador de la dispesa hont estava desde la mort dels seus volguts pares:

—Bé; ja estém á punt de solfa; ara cullfm un clavellet y posemsel al trau de l'americana nova... Aixís Quan la Cinteta 'm veurá... no podrà resistir y relliscará pels seus llavis d'hurí, aquell tendre y melodiós «t'estimo» que cada dissapte m'ompla l'ánima de ventura.

* * *

—Senyor Ramón, paraula es paraula. Li dich que lo noya será per vosté y á fe de Deu que passarà la meva.

—Es que segons tinch entés, la seva filla ja te 'l cor donat á un jove que 's diu... Miquel. Just, Miquel. Deu me conservi la memoria.

—Qué Miquel ni *ochu quartus*. La noya farà lo que jo mani... lo que á mí 'm dongui la *royal* gana. ¡Viva Deu! Aquets pardalets que té al cap jo 'ls hi esbalotaré avuy mateix. No faltaria més. Qui deu se aquest Miquel! Algún toca campanas dels molts que ara corren?, un xitxarel-lo que no portará may la camisa neta... No, no, senyor Ramón. Deixis de tonterías y procuri ferse estimá de la Cinteta.. Vosté ray qu' es *enlletrat*... tírlj algunas floretas d'aquellas tan refiladas com el *Ianorio* ab la senyora *Agnés*... ó *Inés*, y ja veurá com lo seu cor s'estovarà pitjor qu' una esponja.

—Pro, no veu que es de pedra, que no sent?

Jo soch vell, ella jove... y sab? joves ab joves...

—Deixis de romansos, *hombra*.

—No, no pot sé. La seva filla es d'aquellas noyas que no ambiciona riquesas sinó amor, y no vull jo que á forsa de prechs ó amenassas se casés ab mí, per després, com vosté compendrà, aquest Miquel que será 'l seu preferit... ¿m'entén?..

—No sigui aixís. Quan la noya porti 'l nom d'esposa de vosté, com que tindrà totas las comoditats, ja veurá com s'acostumará á viure... sense trevallá, vull di, com ara á la *fábrica* y 's *desoblidará* d'aquest ximple que l'encega. Créguim, á mí, créguim. Vol vení cap á casa que la veurá fent dissapte?... Qué li agradará; va més llesta ..

—Vindré més tardet.

—Donchs, fins á la vista.. Li donaré un pessich de part de vosté?...

—Estiga bó; ja 'ns veurém d'aquí una estona.

—Alanta, senyor D. Ramón.

* * *

Lo pare de la Cinteta va lográ satisfacer la seva ambició casantla ab lo senyor Ramón; puig á copi d'amenassas va obligar á aquell àngel de obediencia á olvidar encara que d'un modo fictici al desventurat Miquel, qui abrumat pel pes de tan terrible desengany, vá emigrar á América en busca de pau y resignació pel seu ardorós y noble cor.

Actualment lo marit de la Cinteta es regidor ab molt orgull del seu sogre, que á causa de havérseli acabat las ganas de trevallá, per no passar per gandul, ha entrat á formá part del *benemérit* cos de municipals ab aspiracions á comandant, tot per la influencia de D. Ramón.

—Hola, Nyonya, de quant ensá qu' ets municipal?

—Desde que tinch la filla casada ab lo regidor D. Ramon Raca; ja 'l deus coneixe...

—Si; y apropósit, l'haig de veure. L'altre dia venint de la Riba ab una carretada de bacallá, vaig tenirlas molt fortas ab un municipal molt mal carat y de *cuyas resultas* m'han clavat una *munta* de sis *pelas*.

—Ja t'ho arreglaré; no passis ànsia

—Ah... y aquell minyó, en Miquel... cóm ha quedat? Tant que estimava á la teva mossa.

—Li vaig doná 'ls despatxos á cops de vara, y després de poch temps vaig sapigué que havia marxat á la América...

—Y la teva filla, ¿qué fá?

—*Campante.*

—No ho creguis, t' ho sembla. Mira, á la dona que tinch van obligarla á casarse ab mi per forsa y 'l seu promés també va fugi á aquella terra.

Fa poch temps qu' ha tornat... y l' altre dia 'ls vaig trová...

—Bueno, noy; me 'n vaig que vé 'l meu gendre ..

—Alerta ab els que tornan.

MATEU SALAMELL

A...

Oviram, m' aymia,
donzella preuhada
que n' es ta mirada,
lo meu dols encis;
negarne no vulguis
plahers á ma vida,
que goso sens mida,
veyent ton somris.
Si un jorn que molt t' ay mo
diguessin mos llavis,
no causis agravis
á ton ver ay mant;
no 't torbis, hermosa,
en darne ab follia,
la joya que ansia
mon cor delirant.
Aixis, aquells somnis,
que avants ditxa 'm davan
mos ulls quan miravan
ta hermosó, cegats,
sabré que anunciavan
la ditxa jo, osa
que un jorn, nena hermosa,
gosaréin plegats.

FRANCESCH TORRES.

INTIMA

Si vas a prop del riu, veurás encare
allí l'ont un jardinet
cultivavam, essent lo goig de Flora,
un paradís xiquet.

Avuy ni un sol arbust, ni una floreta
quedan d' aquell jardí:
tot es rogench ermot cubert d' arena
¡qui ho hagués pugut di!

¡Quánts vespres nos va veure als dos la lluna,
sentint lo rossinyoll!

¡quánts dematins en plática amorosa
nos va sorprendrhi 'l sol!

Mes are no hi 'niriam: jo 'ns separa
un home á tu y á mi.

Que 'ls teus llavis mentian allavoras
¡qui ho hagués pogut di!

JOAN RIBAS.

TEATROS LOCALES

PRINCIPAL.—Ab regular concurrencia vé ac tuant en aqueix teatro la companyia cómica que dirigeixen los Srs. Rossell y Arana.

Apart de las duas pessas, *Azucena* y *El cascabel al gato*, que resultan entretingudas, la obra de més empenta que s' ha estrenat ha sigut *La señá Francisca*, comedia en dos actes de D. Miquel Eche garay.

Es aquesta una producció que si be no fa sentir ni ensenya res de nou al públich, en cambi es sumament entretinguda. Lo tipo de la protagonista no es nou en lo teatro, com tampoch ho es lo del enamorat que per arriivar al costat de la que estima 's dis fressa de criat.

Pero ab tot, la obra resulta agradable, com ja hem dit y aixó ja es bastant avuy dia.

En la execució sobressurti la Sra. Valverde qu' estigué superior y 'l Sr. Rossell qu' es lo de sempre: 'l mateix home, 'ls mateixos pecats.

ROMEA.—*El médico de los niños* es una obra que proclama una vegada més la mestria ab que son autor M. D'Enery domina 'l género melodramátich.

En aquesta producció, com en totas las del propi autor, l' interés no decau ni un sol instant, donchs l' acció 's desenrotlla de una manera clara y convin cent; las escenas palpitants se sucseheixen sense es fers que perjudiqui la obra ni cansi al espectador; los personatjes obtenen tots lo relléu necessari y de totas aquestas qualitats ne resulta, com es natural, una obra bona, superior... dintre del género á que perteneix.

La versió castellana que de *El médico de los ni ños* ha fet lo Sr. Colomé, es molt discreta. La exe cució bona per part de tots los actors qu' hi pren gueren part.

Del estreno del drama *Lo Deber*, s' en parla en la secció de «Teatro Catalá.»

Per demá al vespre está anunciat l' estreno en aquest teatro de la comedia *Sogra y nora*, original de D. Joseph Pin y Soler.

NOVETATS.—Dissapte passat se representá tam bé en aquest teatro lo melodrama *El médico de los niños*, utilisant un arreglo que d' ell s' havia fet molts anys endarrera.

Dimecres se verificá lo primer concert de la série que 's proposa donar en nostra ciutat la Societat de concerts de Madrid dirigida pel Mtre. Breton.

Ahir devia estrenarse la pessa *Un vell vert*, de la que parlarem en lo número vinent.

TÍVOLI.—*El siglo que viene* ¿no es veritat?

—Si senyors; continua representantse cada nit.

—¿Y que durará gayre?

—Uy, sembla que va llarch.

ELDORADO.—Miss Ida Fuller ab la seva dansa serpentina ha obtingut un éxit complet. Figúrinse

una dona... pero á qué explicar als lectors l' efecte que tal dansa produheix si tots segurament han anat ja á aplaudirla? Y si algun tardá s' ha descuydat, ja cal que s' afanyi si no 's vol quedar sense veure una novetat notable, donchs las representacions que Miss Fuller ha de donar son pocas y cal aprofitarlas.

CIRCO ECUESTRE.—No 'ns equivocarem al calificar de notable la companyia que últimament ha debutat al Circo Ecuestre. Tots los artistes son cada nit molt aplaudits, donchs entre ells s' hi contan veraderas notabilitats, com lo clonw eléctrich y 'l domador que presenta cinch ossos amaestrats.

Ja es cosa sabuda que del Circo 'l públich ne surt sempre satisfet.

LABRUGUERA.

BON DIA...

Jo 't saludo aubada,
 llás que á nit y dia
 com jermans, ab llassos
 d' or, joyosa lligas.
 Jo llenso mil cántichs
 de ma pobre lira;
 com las aucelletes
 quan tos raigs envias,
 quan treus lo capet
 canto ab més delicia
 y, ¡ay! sento una cosa
 que 'm torna á la vida..
 ¿No sabs per qué, aubada?
 Perque á ta sortida
 acabo la feyna
 que tant me fastidia.

Aixis se exclamava
 á punta de dia
 un pobre sereno
 quasi pesant figas.

JOSEPH ESCACHS Y V.

SUSCRIPCIÓ PÚBLICA

á favor de

DON EDUARD MOLLA

	Pessetas.
Suma anterior	62'80
Lluís Viola Vergés.	'25
Guillém Torres.	'75
A. V.	'15
Enrich Molina.	1'
SUMA	64'95

Ab l' objecte de facilitar l' entrega de cantitats, continua oberta la admissió en los punts següents: Societat «Niu Guerrer»; Ampla, 59, 1.er—Arxiu de Bonnin Germans; Passatge Madoz, 5, 3.er, 2.ª—Rellojería dels

Srs. Grau y Barrau; Carders, 3.—Rellojería de Joseph Mullor; Baixada de la Presó, 8.—Imprempta de Simón Alsina; Muntaner, 10.—Y en nostra Administració; Cabras, 13, 2.º, 1.^a

ENGANY

¿Recórdas? De las taulas jo baixava
 hont ab joves amichs just acabava
 de recitá en escena un llarch paper
 y, fatigat, al teu costat sentantme,
 me deyas, encisera, amanyagantme:
 ¡Semblava veritat! ¡Que ho has tet bé!

Mes tart m' has oblidat, y quan, perjura,
 te veig á un altre aymar y ab amargura
 recordo que un jorn teu mon cor va ser,
 si penso del fals jur en la dolcesa
 no puch menys d' exclamar, plé de tristesa:
 —¡Semblava que fos cert! ¡Que bé ho vas fer!

JOAN POBLET.

Ab lo folletí corresponent al present número acaba la publicació de la comedia *La dona y la baylerina*. Tots los que desitjin tenirla enquadrada, poden enterarse de las condiciones en l' avís insertat en la primera plana del present número.

En lo número próxim se repartiran las vuyt planas de *Pintura fi de sigle*, humrada inverossímil estrenada fa poch ab molt éxit, arreglada pe 'ls senyors D. A. Guasch y D. F. Dalmases.

En lo Saló de Cent va celebrarse dilluns passat la vetllada literaria que cada any s' acostuma en honor als poetas premiats en los Jochs Florals.

Lo saló presentava hermós cop de vista, omplintlo escullida concurrencia.

Hi assistiren los distingits forasters, senyors Grass, Brañas y Llorente.

Foren aplaudidíssims los treballs llegits, especialment una composició de Mossen Collell, qui 's vegé obligat á repetirla.

La concurrencia sortí vivament satisfeta d' aquesta agradable festa.

Diumenge passat, en la Societat «Niu Guerrer» se posá en escena l' interessant drama en tres actes *Lo full de paper*, obtinguent acèrtat desemenyo per tots quants hi prengueren part.

Demá diumenge, en la Societat «Fomento Protector» de la vehina població de Gracia, tindrà lloch una

extraordinària funció á benefici dels joves Constantí Vila, Dario, Lavèrnia y Juli Vila.

Per las moltes simpatias á que 'ls beneficiats s' han fet mereixedors, augurém un plé.

Una de las Societats Recreativas que mereix un aplauso per l' acert ab que posa las obras en escena, es «La Florida» Societat formada per obrers. Dona gust veurels ab la voluntat y estudi que executan los papers que 'ls hi confian, baix la direcció del senyor Claramunt.

En la funció de diumenge passat, secundaren á dit senyor ab l' acert de que parlém, los Srs. Bartumeu, Vilardell, Blás, Sagristá, Roura, Forgas, Blasi, Salvá, Canut y la Srta. Gil, que digué son paper ab molta discreció.

Formaren part del programa lo diálech *L' auca* y lo bonich quadro *Tal hi vá que no s' ho creu* que obtingué agradable conjunt.

Lo decorat es degut al jove pintor Tarradell, que sigué cridat á rebre los aplausos de la concurrència que omplía 'l local.

No hem rebut los tres últims números de la revista setmanal *La España artística*.

Aquest vespre, en lo teatro del «Cassino Provensalench» de la veïna població de Sant Martí, deu tenir lloch l' estreno del drama en tres actes, *Filla y Mare*, original de D. Joan Ribas.

Dijous passat s' inaugura la temporada dels concerts Euterpe. Com de costum, nos ocuparém d' ells ab la merescuda detenció. La ressenya del d' aquest día anirà en lo número próxim.

LA ESPERANSA

BALADA

La blanca aubada naixent
ab brillant fulgor lluhia,
mentres al peu d' un torrent
reya alegre la María.

—¿Per qué somrius, nena hermosa?
¿Per qué s' encén lo color
de tas galtetas de rosa?

—¿Per qué? Perque sento amor.

—¿Per qué á la llum de l' aubada,
vas teixint ramells de flors?

—Perque espero enamorada
al amor dels meus amors.

Ja del sol lo raig potent
al trist ocás arribava,
'nava seguint lo torrent
y la nena suspiraba.

—No hi ha remey per ma pena
ní calma pel meu dolor!

—¿Per qué, ploras, bella nena?

—Perque, ja 'm moro d' amor.

Adeu mon somni daurat.

—¿Per qué desfullas las flors?

—Perquè de mí s' ha oblidat
l' amor de los meus amors.

—¿Y, ara sols per sa tardansa
deixas morir ta alegría?

—¡Ay! Ja no tinch esperansa

—Si es aixís plora, María?

Morí 'l sol en Occident
y la nit aná avansant,
seguí 'l seu curs lo torrent,
la pobre nena plorant.

JOAN MANUBENS VIDAL.

ÍNTIMA

Desde avuy guardat, Agnés,
cada festa una pesseta
y quan tingas prou dinés
còmprat un' altra boqueta:
còmpraten un' altre, sents?
perque 'm venen tentacions.
y un día aquesta que tens
me la menjaré á petons.

ANGEL ROMÁNTICH.

CANTARS

Vaig llegir lo que m' estimas
en lo melangiós esguart
que vas dirigi á ta mare
al recordans qu' era tart.

Me causa, dona, recel,
com la mar, lo teu amor:
ab la hermosura del cel
atraus al home á la mort.

Ta mare 't fa mil besadas
y un petó 'm negas á mí
y ta mare vol que 't casis
y jo 't vull fins á morir.

M' ajech á la fresca sombra,
l' aura aspiro, acluco 'ls ulls;
sento 'l remoreig del aygua,
cants d' aucells, y penso ab tú.

He tingut una alegría
com no havia sentit may,
sobre 'l pit he vist que duyas
la flor que 't vaig regalar.

Tinch celos de las estrellas
quan á la nit surts de casa,
perque 'm sembla que son ellas
los ulls dels àngels que 't guaytan.

Volia dirte mas penas
y no sé cóm comensar,
perque de cap me recordo
quan estich al teudavant.

SIMON ALSINA Y CLOS.

MARINESCA

L' auba ja apunta, vina, ma vida,
vina ben prest
prop de la platja 'hont nos espera
lo bot lleuger.

'Vuy hem de ferne bona pesquera
ajudant Deu,
vina, ma vida, propet la platja,
vina corrents.

¡Veus quanta barca suaument ne gronxa
l' oreig d' Orient!
Donchs quan endintre tinguém la nostra
fará 'l mateix.

'Llavors... mirantnos abdos ditxosos,
nos besarém
com allá 's besan y sembla 's tocan
lo mar y 'l cel.

J. T. Y R.

ANAGRAMAS

I
Llegeixó en lo meu diari
lo següent ó semblant cas.
«Una xicota molt tot
quan á casa seva aná,
ha totat que moltes joyas
se havian evaporat.
Los lladres se conexia...»
y «qui anava continuant.

FRANCISCO CORBELLA Y VILAR.

II
En una confiteria
del carrer de l' Hospital
la tot comprá l' altre dia
una plata de total.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

MUDANSA

—¿Quina ciutat t' agrada més, Cabot?
—Las que més m' agradan son tot, tot y tot.

JOAN MARI CODINA.

TRENCA-CAPS

- 1 Buscar una paraula tan curta, com llarga e; sa influencia.
- 2 Buscar altra paraula també igualment curta, que sens ser res vident ni palpable, proporcioni amplament la subsistencia de molts.
- 3 Buscar altre paraula curta per igual á las anteriors, que té l' influencia de tornar xerriatre al poch enraonador, y valent al apocat.
- 4 Buscar altra paraula la mitat més curta que las tres anteriors, que signifiqui lo nom d' una imatge.

ENRICH RIERA MATEU

INTRINGULIS

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del darrera resulti: 1.ª, 2.ª y 3.ª poblé de Catalunya, 4.ª vocal.

ARMANDO DE DORDEV.

GEROGLIFICH

DDPISDD
ANL
OOO
PA CARN LLET

CINTET BARRERA Y CARGOL

Las soluciones en lo próxim número.

AVIS

Queda establert lo regalo de costum entre 'ls senyors que envihin las soluciones.

Soluciones als Enigmas insertats en lo número 65.

REVISTA

Veyám avuy qué publica
«Lo Teatro Regional»
¿Qu' es això?... Lo Nivól negre.

Está molt bé, M' ha agradat.
Girém full... ¿Qu' es lo que veig?
Articles, versos variats.
Aqui trovo 'l folletí.
Ja 'l llegiré enquadernat,
perque 'm sembla qu' es molt bó
y tinch por de rebregal...
¿Qué son tots aquets ninots?
Sabaté... rata... escolá...
serenó... ministre... rey...
y fins un municipal.

Quin casco, Mare de Deu,
sembla t'almunt un prussia,
pero 'l més estrany que trobo,
es, que tots estant fumant.
Tan justos que van los mistos
sembla mentida. ¿Vritat?
Pero á mi, no me la pegan,
com que tots están plegats
s' han donat foch l' un a l' altre,
que mistos no n' hi ha pas tants.
Be; aném ara als passatemps...
Una xarada... va, va...

Aixó, aviat está vist...
Es Sa... ra... ga... ta. Cabal.
Be, Saragatas no 'n faltan
que, prou de sobras n' hi han.
Anagrama... Just... Para... Arpa.
¿Y 'l geroqlifich? Veyám...
¿Cinch pessetas fan un duro?
Sinó son falsas, es clá.
Adeu; fins l' altre dissapte
mon cervell reposará
per endevinar 'ls enigmas
de «Lo Teatro Regional»

MANEL ESPUNYA Y PAC.

Varen presentarse 33 plechs ab las soluciones baix l' ordre següent:

- 1, Cosme Rigalt; 2, Abelardo Sajulida, 3, Joseph Puigroig; 4, Antón Sala; 5, M. T. U; 6, No t' arronsis; 7, Noy Bufó; 8, Lluís Viola Vergés; 9, Mássá Prim (Del de V. tinguerem de pagar 45 céntims de franqueig); 10, Un esnolet; 11, Ramón Guix; 12, Salvador Castells; 13, R. Rovira; 14, Tomàs Solsona; 15, Mr. Eugon; 16, Bernard Mateu; 17, Joseph Estrach; 18, Joan Mari Codina; 19, Anton Rafart; 20, Mestre en Gany Saber; 21, Manel Espunya y Pac; 22, Matías Calaf; 23, Salvador B; 24, Martí Güell; 25, N. O. Casas; 26, Angel Balart y Casas; 27, Sense nom; 28, Luis Viola y Verges; 29, Cintet Barrera y Cargol; 30, Armando de Dorda; 31, Dr. Lasseps H; 32, E. Vinyas; 33, Un Espavilat.

Tocá la sort al plech número 25 firmat per N. O. Casas.

La correspondencia en lo número próxim.

BARCELONA.—Imp. Muntaner, 40.